

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 49. Apollonius coram Domitiano.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

tionis, aut Sacrilegii reos, inimicis nunquam deerant. Sæculum I.
A. C. 81.

Domitianus Imperator initio Regim-
nis multa utiliter imperavit. Impos-
tum fieri Eunuchos vetuit. Antiquis Le-
gibus contra adulteria novum vigorem
addidit. Iterum Philosophos non solum
Roma, sed tota Italia ejecit, & inter hos
Musonium, a parente servatum, Dionem
Chrysostomum, Epictetum Stoicum, Pe-
regrinum, Demetrium Cynicum, qui con-
tra mandatum Puteolis hæsit. Quidam
mutato habitu Hispaniam, alii deserta
Lybiæ, aut Scythiæ petiere. Nonnulli
Romanorum obtentu Philosophiæ a Do-
mitiano necati sunt. Suet. Dom.
cap. 7.
Mart. 6.
epig. 9. Lu-
cian. Pereg.
Suet. Dom.
cap. 10.
Philost. A-
poll. VII. c. 2

§. XLIX.

Apollonius accusatus coram Domitiano.

Apollonius Thyanæus tunc degebat in *Philo. l. VII.*

Asia, & liberrime in Domitiani Ty-
rannidem declamabat; hæc Euphratus
Imperatorem latere noluit, qui Asiæ Præ-
tori mandat; Apollonium teneret, & ad
se mitteret, sermonum arcanorum, quos
cum Nerva, & amicis ejus Orphito, & Ru-
fo habuisset, rationem redditurum; hos
enim Imperator ob conspirationis suspi-
cionem exilio multaverat; quidquid
autem rei subfuerit, Nervam Domitiano
Y 5 succes-

- Sæculum I. successisse certum est. Apollonius mandatum præveniens, in Italiam profectus est; Puteolis Demetrium Cynicum invenit, cui exposuit itineris suscepti causam, & se quidem mortem contemnere, sed vehementer timere, ne se orbis nocentem crederet, & ipse charissimis amicis periculum creasset. Venit igitur Romam, solo Dami comite, cui suaserat, ut comam abscinderet, & vestitu communi incederet; ipse Philosophi habitum nunquam deposuit. Ælianus Prætorianorum Præfectus, qui Apollonium jam in Ægypto, vivente adhucdum Vespasiano, noverat, & singulari in eum ferebatur affectu, quidquid in se opis erat, exhibuit dissimulans tamen, ne Cæsari suspicionem moveret; omnia ergo accusationis capita, contra eum in medium proferenda detexit; primo, inquit: objicient; vestitum exoticum, & singularem vitæ modum, deinde, esse, qui tibi divinos honores tribuerent; cum esses Ephesi, te ibi, peste grassante, Oraculum edidisse; te, tanquam a quodam Deorum afflatum, tam inter domesticos parietes, quam publice contra Imperatorem dixisse; gravissimum autem omnium, quod, cum in villam ad Nervam divertisses, dissectum ex Arcadia infantem nocturno tempore, & mense exeunte in Cæsaris perniciem immolaveris. Ita instructum in honestissimum,

stissimum, quo poterat, mittit carcerem, ubi Apollonius mixtis cum Dami sermonibus, & cæteris captivis consolatoria ingerendo tempus fallebat.

Sæculum I,
A. C. 81.

c. 13.

c. 12.

Imperator Apollonium ante iudicium visurus, cum vocari jubet; ivit igitur cum unico socio Dami, multum trepidante. Solus Apollonius introductus est ad Cæsarem, cum Minervæ sacrificasset in quadam Adonidis aula, hoc enim nomine dicebantur floribus, frondibusque ornatae, quarum usus ex Syria venerat. Respiciens Domitianus, conspecta peregrina viri specie, ait: Æliane! Dæmonem ad me adduxisti. At Apollonius intrepide: *Video, inquit: necdum tibi ean-*

c. 14.

dem a Minerva gratiam obtigisse, quæ v. 127.

Diomed, nec removisse ab oculis nubem, quæ Deos, & homines discernere prohibet; deinde Imperator ad rei summam veniens, multa de conjuratione Nervæ, Rufi, & Orphiti percontatur. Apollonius nihil tale fassus, eorum fidelitatem, mentemque ab omni ambitu alienissimam libere dilaudabat; his ad iracundiam motus Imperator, eidem barbam, & capillos radi, grandi enimvero Philosophiæ injuria! & vinculis vinciri inter scelestissimos jussit.

c. 16.

Cum sedenti in carceris obscuritate, Damis suam commiserationem contestaretur, ait: *Jam finis malorum est, nec enim morien-*

Sæculum I.
A. C. 81.

moriendum mihi; quando vero liberaberis? ait Damis; *liberabor*, reponit ille: *a iudice meo hodie; a me ipso in hoc momento*; inter hæc verba crus alterum ferro eximit, dicens: *Ecce! mi Dami! meæ libertatis argumentum; animo fortis esto.* Tunc primum Damis agnovisse ratus est, Apollonium supra mortalem esse, & divinæ naturæ participem; nec enim hoc magicæ arti tribui posse putabat, quod hoc Apollonius sine ullius Sacrificii oblatione, sine precibus, sine arcanorum verborum pronuntiatione fecisset. Quasi vero Dæmon sine his externarum cæremoniarum officiiis operari nequirit; hæc tamen erat Gentilium persuasio. Statim Apollonius crus suum, quod vinculis liberum apparuerat, rursus iisdem inseruit, & ea adhuc die precibus Æliani catenis, & huic specui ereptus est, & in priorem carcerem, commodioremque deductus. Tum Damim Puteolos mittit, ut se ibi cum Demetrio expectaret, quo Damis tertia exinde die pervenit.

Luc. 8. c. 1.

c. 2.

Tandem Apollonius Imperatori sistitur, causam dicturus. Cum ingrederetur, omnia intrantis vestimenta scrutati sunt, ne forte fascias, schedas, aut alterius generis characteres, quibus occulta vis inesset, circumferret. Ornatum erat auditorium, sicut in magna solemnitate consueverat, & Imperii Proceres jussu Cæsaris

Sæculum I.
A. C. 81.

Cæsaris moniti convenerant. Postquam Actor accusationis finem fecerat, Apollonius sermone præparato prolixius se defendere ordiebatur; at Imperator moræ impatiens, paucis quæstionibus totum absolvit; quare non more aliis communi vestiretur? *Quia*, inquit: *terra, ex qua nutritior, etiam mihi tribuit, quibus vestiari, ne miseris animantibus onerisim. Quare Deus vocaretur? quia*, inquit: *omnis vir probus hoc nomine honorari potest. Unde autem*, ait Domitianus: *præsciebas luem, Ephesi superventuram, quam prædixisti?* Ad hoc Apollonius: *Cibi simplices, quibus vescor, mihi omnium primo indicium fecere mali venturi; si vis, horum morborum causas tibi pandam. Non est opus*, reposuit Cæsar; timens forte, ne sua sibi flagitia exponeretur; tumque per morulam cogitationibus detentus, ait: *Edic, quando domo egressus, tali die, in campestria te contulisti, cui illum infantem sacrificasti? parcus ista!* retulit Apollonius: *Si in* Apollonius coram Domitiano. *rura exii, immolavi, si immolavi, de immolato manducavi. Prodeant testes, fide digni, &, quod res est, dicant; his fidem facere volens, omnia esse conficta.*

Tota concio applaudere visa; & Imperator, quasi ejus rationibus convictus, *absolvo te*, inquit: *ab accusationibus; hic autem*

Sæculum I.
A. C. 81.

c. 4.

autem manebis, dum privatim fuerimus collocuti. Credet, quiscunque voluerit, narranti Philostrato; Domitianum, Tyrannorum vix ulli secundum, ita leviter virum, ex alia orbis parte accitum, conjurationis, & læsæ Majestatis suspectum absolvisse, & non nisi proprio testimonio protectum dimisisse. Attamen quæ subjungit Historicus multo magis fidem omnem superare videntur; Apollonius, inquit: gratias Cæsari egit; ne autem similibus quæstionibus imposterum molestaretur, & ostenderet, se, nisi volentem, capi non potuisse, ex aula subito disparuit; Domitianus rem advertisse dissimulabat; constitit tamen, fuisse turbatum; quod in testamenti causa, quam deinde judicavit, & partium nomina, & litis materia ipsi exciderit. Apollonium vinculis solutum, & incustoditum nemine advertente ex hominum turba se proripuisse, nullatenus est impossibile; quod autem sequitur, non modo supra omnem fidem, sed &, sine Dæmonis opera, super possibilitatem est. Quidquid autem de veritate sit, res ita narratur;

Apollonius ante meridiem Romæ ex aula Judiciali disparuit, & eadem die ad vesperum Puteolis, ferme quinquaginta leucas distantibus, visus est. Damis illius monito morem gerens se illuc pridie contulerat,

tulerat, spe omni revidendi charissimi amici amissa; postquam in maris littore cum Demetrio Cynico deambulasset, in Templo Nympharum confederant, aiebatque Damis cum gemitu, *o Dii! num amicorum excellentissimum adhuc semel videbimus?* Ita est, videbis, inquit Apollonius: accedens ad eos, aut verius, vidiisti; tum Demetrio dextram porrigens, dubitanti, & interroganti, an viventem videret, vel umbram mortui, inquit: *Amplectere me, & si e manibus tuis elabor, phantasma crede, a Proserpina objectum; si persisto, etiam Dami, me vobis vivere, persuade.* Cum viam in urbem relegerent, omnia, quæ a discessu Damis sibi Romæ contigerant, narravit, aitque, quietem jam sibi esse summe necessariam; ajunt enim, illos, quos Dæmon de loco in locum transfert, insolite defatigari. Ubi in domum Demetrii pervenerunt, lavit pedes suos, seque in stratum conjecit, & quasi pro vespertinis precibus, quodam versu Homeri in somni laudem recitato, indormiit, ad speciem tranquillissime.

Altera die Dami interroganti, in quam orbis Regionem se vellet conferre, respondit, in Græciam; reposuit Damis, in Græciæ luce vix fore, ut latere possit, ipse vero ait; se latebris non indigere. Tum valedicentes Demetrio, eadem die navi conscensa, in Siciliam traji-

Sæculum I.
A. C. 81.

trajiciunt, & inde in Peloponesum, ut Ludorum Olympicorum solemnitati adessent. Omnes sciebant, Apollonium Romæ captum, & vinculis fuisse onustum, immo rumor ferebat, eum jussu Domitiani vivum flammis traditum, alii, in puteum fuisse demersum, alii aliud narrabant; dum vero innotuit, Apollonium Pisæ esse sanum, & incolumem, ex omnibus Græciæ angulis ad eum concursus est, tantæ famæ virum non novisse, omnes probro ducebant. Interrogantibus, quomodo ex Imperatoris manibus evasisset, simpliciter respondebat, se objecta crimina diluisse; at postquam aliqui ex Italia venientes, rem, sicut contigerat, narrassent, ejus modestia, ut ut ficta, omnibus adeo singularis visa est, ut ipsum velut præsens Numen suspicerent, parumque absuerit, ut a tota Græcia adoraretur. Quondam a Dami monitus, parum pecuniæ suis necessitatibus superesse, ait: crastina providebo. Altera die in Templum veniens, ait ad Sacrificatorem, *da mihi mille drachmas de Jovis pecunia, nisi id Deo displiciturum putes.* Immo, ait Sacrificator: *id solum Numini displiciturum puto, quod non petitione majoris muneris ejus beneficentiam experiri volueris.* Ita duos annos in Græcia transiit, omnes ad se venientes instruens, & ad vitam tranquillam, negotiorumque tumultu

c. 7.

tumultu liberam exhortatus. Tum in ^{Sæculum I.}
Joniam rediit. ^{A C. 85.}

§. L.

*Episcopi Alexandrini, &
Romani.*

Anianus Episcopus Alexandrinus, S. Mar- ^{Euf. Chr.}
ci Successor, obiit anno quarto Do- ^{an. 85. &}
mitiani, Jesu Christi octogesimo quinto, ^{III. hist. c.}
cum annos viginti duos ibi rexisset. Suc- ^{14.}
cessit Abilius, rexitque hanc Ecclesiam an-
nis tredecim. Romæ S. Cletus, seu Ana-
cletus Papa obiisse fertur anno decimo ^{Annus 85.}
quarto Domitiani, Jesu Christi nonagesi-
mo quinto. Inter Martyres numeratur. ^{Iren. III. c.}
Sunt, qui Cletum, & Anacletum ut diver- ^{3. Catalog.}
sos Pontifices distinguunt, quorum prior ^{Bucher.}
S. Clementi successisset anno septuagesi-
mo septimo, & octogesimo tertio obiisset.
Alii S. Anacletum ante S. Clementem po-
nunt. Quidquid autem de his sit, sequens
Papa fuit S. Evaristus. Cui tredecim an- ^{S. Evaristus,}
nos tribuunt, deinde S. Alexander, cui ^{S. Alexan-}
octo, huic autem successit S. Sixtus, vel ^{der.}
Xistus, qui prius quam anno centesimo ^{S. Sixtus,}
primo Pontificatum adire non potuit;
anni enim incerti sunt, quamvis Succes-
sio sit certa.